(తెలుగులో మొట్టమొదటి హారర్ ఫిక్షన్ నవల ఇది . మొదటి ముద్రణ: 1962లో)

47 సంవత్సరాల క్రిందట విడుదలైన ఈ నవల ఆ రోజుల్లో సృష్టించిన సంచలనం అంతా ఇంతా కాదు. 1962 నుంచీ 1976 వరకూ మూడు సార్లు పునర్ముద్రించబడింది. దాదాపు 15,000 కాపీలు పైగా అమ్ముడుపోయాయి ఆ రోజుల్లోనే. ఈ నవల పుస్తకం వెనుక నున్న క్రింది వాక్యాలు నవల పట్ల ఉత్కంఠతని రెట్టింపు చేస్తాయి.

***

భారతి భుజాల మీద ఏదో చేతులు వేసింది. మొహానికి ఏదో రాసుకుంది? ఏమిటది?

మెట్లమీద ప్రసాద్ చూసిన ఆకారం ఏమిటి? మనిషి కాదని నిశ్చయంగా ఎందుకన్నాడు?

వైకుంఠరావు చనిపోయి రెండు రోజులైంది. అతని శవం, మేడమీద కుర్చీలో ఎట్లా ఉంది? ఇంట్లో ఎట్లా తిరుగుతోంది?

"దూరంగా పొండి, తలుపు దగ్గరకి వెళ్ళకండి" అని అరుస్తూ భారతి ప్రసాద్‌నీ, శేఖర్‌నీ ఎందుకు వెనక్కి లాగింది.?

ఈ పుస్తకం రాత్రిళ్ళు ముట్టుకోవద్దు. ఒంటరిగా ఉన్నప్పుడు చదవొద్దు. భయం వేసినప్పుడు అప్పటికి చదవడం ఆపి కొంతసేపటి తర్వాత మళ్ళీ మొదలుపెట్టండి..!

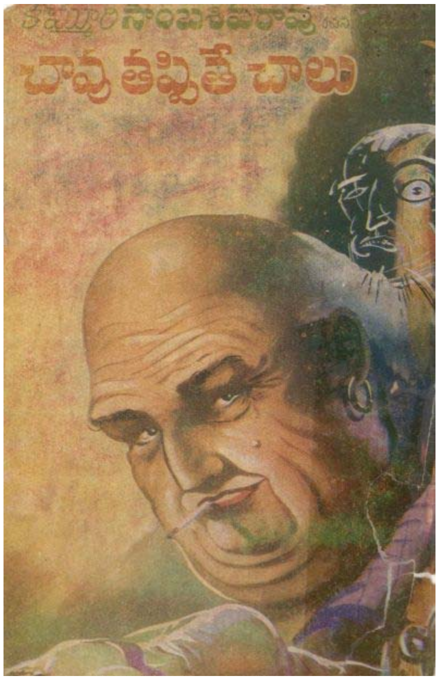

1

"రాజారాంని రేపు విడుదల చేస్తున్నారు." అన్నాడు డిటెక్టివ్ ఇన్‌స్పెక్టర్ స్వరాజ్యరావు,

"ఎవరా రాజారాం?" అడిగాడు డిటెక్టివ్ యుగంధర్.

"మీకు జ్ఞాపకం లేదూ! పదేళ్ళ క్రితం సరోజ్ జ్యూయలరీ షాపుని దోచుకున్న దొంగ."

"అసలు విషయంఏమిటో చెప్పండి ఇన్‌స్పెక్టర్!" అన్నాడు యుగంధర్.

డిటెక్టివ్ ఇన్‌స్పెక్టర్ స్వరాజ్యరావు సిగరెట్ వెలిగించి, గట్టిగా పొగ పీల్చి "చెప్పడానికేగా వచ్చాను. తొందరెందుకు? పదేళ్ళ క్రితం సరోజ్ జ్యూయలరీ షాపు ఈ ఊళ్ళో ఉండిన అన్ని నగల షాపులలోకి పెద్దది - ఇప్పుడయితే కాంపిటీషన్ ఎక్కువయింది అనుకోండి! ఒక అమావాస్య నాటి రాత్రి రాజారాం ఆ షాపులో ప్రవేశించి పది లక్షల రూపాయల విలువగల నగలు దొంగిలించాడు."

యుగంధర్ ఇన్‌స్పెక్టర్ని ఆశ్చర్యంతో చూసి "ఒక్కడూనా?" అడిగాడు.

"అవును ఆ దొంగతనంలో రాజారాంకి ఇంకెవరూ సహాయపడినట్లు నిదర్శనాలు లేవు."

"అంత పెద్ద నగల షాపుకి రాత్రిపూట కాపలా జవాను ఉండేవాడు కాడా?!"

"ఉండేవాడు. ఆ జవానును క్రరతో తలమీద కొట్టి, మారుతాళం చెవులతో తాళాలు తెరిచి లోపల ప్రవేశించాడు. రాజారాం అదృష్టమో ఆ జవాను అదృష్టమో కాని జవాను మరణించలేదు. అందుకే హత్యానేరం కాక దోపిడీ నేరం రాజారాం మీద మోపబడ్డది."

"రాజారాంని ఎలా పట్టుకున్నారు! దొంగతనం చేస్తూ ఉండగా షాపులో పట్టుకున్నారా?" యుగంధర్ ప్రశ్నించాడు.

"లేదు. అప్పుడే పట్టుకునుంటే ఇవాళ మిమ్మల్ని కలుసు కోవలసిన అవసరం లేకపోయేది. నాలుగురోజుల తర్వాత చెంగల్పట్ రైలు స్టేషన్‌లో రైలు ఎక్కుతుండగా పట్టుకున్నాము."

"నగలు?"

"దొరకలేదు." అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"రాజారాంని ఎలా పట్టుకున్నారు?" అని అడిగాడు యుగంధర్.

"అంతకుముందు ఒకటి రెండు చిన్న చిన్న దొంగతనాలు చేసి జైలుకి వెళ్ళిన మనిషి రాజారాం. అతని వేలి ముద్రలు మా రికార్డులలో ఉన్నాయి. నగల బీరువా అద్దాల మీద, తలుపుకున్న క్రోమియం పిడి మీద రాజారాం వేలి ముద్రలు కనిపించాయి. రాజారాం గురించి అన్ని పోలీస్ స్టేషన్‌లకి అతని ఫోటోతో సహా హెచ్చరిక పంపాము. చెంగల్పట్ పోలీసులు అరెస్టు చేశారు. "

"నగలు ఏమయ్యాయి?" అడిగాడు రాజు.

యుగంధర్ నవ్వి, "నగలు దొరకలేదు. అందుకే ఇన్‌స్పెక్టర్ మనకి విషయాలన్నీ చెపుతున్నారు." అన్నాడు.

ఇన్‌స్పెక్టర్ తలూపి 'అవును, నగలు దొరకలేదు, ఇన్సూరెన్స్ కంపెనీవాళ్ళు యాభైవేల రూపాయలు బహుమానం ఇస్తామని ప్రకటించారు. నగల ఆచూకీ కనుక్కుని వాటిని తెచ్చిన పోలీస్ ఆఫీసర్లకి కూడా పారితోషికం ఇస్తామన్నారు. డిపార్ట్‌మెంటులో కలిగిన సంచలనం గురించి మీరు ఊహించవలసినదే! బీటు కానిస్టేబుల్ కూడా ఆ నగల గురించి దర్యాప్తు చేశాడు. ప్రయోజనం లేకపోయింది. రాజారాం నగలు ఎక్కడ దాచినదీ, ఎవరికిచ్చినదీ అంతు చిక్కలేదు." అన్నాడు.

"రాజారాం ఏమన్నాడు?" అడిగాడు యుగంధర్.

"తను నేరం చేయలేదన్నాడు."

"తర్వాత?"

"రాజారాంకి పదేళ్ళ కఠిన శిక్ష పడింది. దొంగతనం జరిగిన నాలుగురోజులు ఏం చేశాడో కనుక్కునేందుకు ఎంతో శ్రమ పడ్డాము. ప్రయోజనం లేకపోయింది. చెంగల్పట్టు పోలీసులకి చిక్కే రోజు వరకూ ఎక్కడున్నాడో, ఏం చేశాడో తెలియలేదు. ఆనాటి నుంచీ ఈ నాటివరకూ నగలు అమ్మకానికి రాలేదు. విదేశాలకు తీసుకుపోలేదు" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"ఎవరికయినా ఇచ్చివుంటే ఆ మనిషి వాటిని కరిగించి అమ్మేశాడేమో!"

"రాజారాంకి ఒక చెల్లెలు మాత్రం ఉంది. తల్లీ, తండ్రీ, వేరే తోబుట్టువులూ లేరు. అతను జైలుకి వెళ్ళినపుడు ఆ చెల్లెలికి ఎనిమిదేళ్ళు. ఆ పిల్లకి ఆ నగలు ఇచ్చివుంటాడా? ఆ అమ్మాయి కూడా అన్న మార్గం అనుసరించింది. ఒక ఇంట్లో పనికి కుదిరింది. ఆ ఇంట్లోనుంచి పట్టు చీరెలు ఎత్తుకుపోయినందుకు ఒకసారి, ఇంకో ఇంట్లో బంగారు గొలుసు దొంగిలించినందుకు ఇంకోసారీ పట్టుబడ్డది. రాజారాం ఆ నగలు ఎక్కడో దాచాడని నా అనుమానం. విడుదలయి వచ్చాక వాటిని తీసుకోదలిచాడు" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"ఇన్సూరెన్స్ కంపెనీ ఇస్తామన్న బహుమానం విషయం?" అడిగాడు రాజు.

"ఆ నగలు తెచ్చి ఇస్తే ఇప్పుడూ ఇస్తారు. సరోజ్ జ్యూయలరీస్‌కి ఇన్సూరెన్స్ కంపెనీ అప్పుడే డబ్బు ఇచ్చేసింది. ఆ ఇన్సూరెన్సు కంపెనీ మేనేజింగ్ డైరెక్టర్ నిన్ననే నన్ను కలుసుకున్నాడు. రాజారాం విడుదలయిన తర్వాత ఆ నగల ఆచూకీ తెలుసుకునేందుకు వచ్చాడు" అన్నాడు ఇన్స్పెక్టర్.

యుగంధర్ అయిదు నిమిషాలపాటు ఆలోచిస్తూ ఉండిపోయిన తర్వాత "రాజారాంని ఎన్నిగంటలకి విడుదల చేస్తారు?" అడిగాడు.

"రేపు చెపుతాను. అతని ఫోటో కూడా ఇస్తాను" అన్నాడు ఇన్స్పెక్టర్.

2

"అదుగో! అదే ఆయన ఇల్లు." అన్నాడు డాక్టర్ సుదర్శనం కారు బ్రేక్ నొక్కి, గేటు దగ్గర కారు ఆపుతూ. అది ఇనుపకడ్డీల గేటు, గేటు పక్కన ప్రహరీ గోడలేదు కాని ముళ్ళతీగె కంచె ఉంది. గేటుకి యాభై గజాల దూరంలో ఉన్న ఓ చిన్న అవుట్ హౌస్‌లోంచి నలభై ఏళ్ళ మనిషి పరిగెత్తుకు వచ్చి గేటు తెరిచాడు. డాక్టరు సుదర్శనం గేర్ మార్చి కారు లోపలికి పోనిచ్చాడు.

గేటు తెరిచిన అతను డ్రైవర్.

"కామరాజుగారు ఈ ఇంట్లో ఎందుకుంటున్నారో అర్థం కాదు. పట్నం వచ్చి ఉండమని చెప్పి చూశాను. వింటేగా!" అన్నాడు డాక్టర్ పక్కన కూర్చున్న యువతితో.

గేటుకి దాదాపు ఫర్లాంగు దూరంలో ఉన్న పెద్ద బంగళాని రెప్పవాల్చకుండా చూస్తూ "పాలెస్‌లా ఉంది" అన్నది ఆమె.

"నిజానికిది పాలసే. పూర్వం జమిందారులది ఈ భవనమూ, ఈ తోటా. చెడ్డరోజులు రావడంవల్ల అమ్మేశారు. కామరాజుగారు కొన్నారు" అన్నాడు డాక్టర్.

"ఇంత పెద్ద ఇంటికంతటికీ ఆయన ఒక్కరేనా ఉంటున్నది?" అడిగింది ఆమె.

డాక్టర్ తల ఊపాడు. "నౌకర్లున్నారు. కొడుకు అమెరికాలో ఏదో ట్రెయినింగ్ అవుతున్నాడు బంధువులున్నారు కాని ఈ మారుమూలకి వచ్చి ఎవరుంటారు?" అంటూ డాక్టర్ కారు పోర్టికోలో ఆపాడు. వెంటనే ఇంట్లోంచి ఓ నలభై ఏళ్ళ మనిషి పరిగెత్తుకు వచ్చి, కారు తలుపు తెరిచి డాక్టర్ తోలుపెట్టె తీసుకున్నాడు.

"అయ్యగారు ఎలా ఉన్నారు రత్నయ్యా?" అడిగాడు డాక్టర్,

"కులాసాగానే ఉన్నారండి. మీకోసమే చూస్తున్నారు" అంటూ డాక్టరు వెనకే రత్నయ్య నడిచాడు. హాల్లోకి వెళ్ళగానే "నువ్వు ఇక్కడ కూర్చో - పిలుస్తాను" అని డాక్టర్ రత్నయ్యతో లోపలికి వెళ్ళాడు.

హాల్లో రెండు సోఫా సెట్లు, నాలుగు కుర్చీలు, గోడలకి అందమైన పెయింటింగ్స్ ఉన్నాయి. యజమాని సుస్తీగా ఉండి పడుకున్నా నౌకర్లు ఇల్లు శుభ్రంగానే ఉంచుతున్నారని గమనించిందామె. ఆ ఇంట్లో ఎన్ని గదులున్నాయో ఊహించడం కష్టం. కొంతకాలం పాటు అది తన నివాస స్థలం కాబోతున్నది. ఆమె తనలో తన నవ్వుకుంది, పాలెస్‌లో నివసించబోతున్నది తను. ఇంకేం మద్రాసు నగరానికి ఇరవై రెండు మైళ్ళ దూరంలో ఒక పెద్ద బంగళాలో ఉంటున్న కామరాజు అనే వృద్ధుడికి సుస్తీగా ఉన్నదనీ, నర్సు కావాలనీ, ఆ ఉద్యోగానికి వెళతావా అనీ డాక్టర్ సుదర్శనం తనని పిలిపించి అడిగాడు క్రితం రోజు.

రెండు సంవత్సరాలుగా ఆమె నర్స్‌గా పనిచేస్తున్న నర్సింగ్‌హోం నష్టంగా ఉందని రెండు నెలల క్రితం మూసేశారు. ఆమెకి రెండు నెలలనుంచీ ఉద్యోగం లేదు. అంతకు ముందు ఏమీ కూడబెట్టలేదు తండ్రిలేడు. తల్లీ, పన్నెండేళ్ళ తమ్ముడూ ఉన్నారు. వాళ్ళ పోషణ భారము ఆమెదే ఉద్యోగం దొరక్క, సంపాదనలేక చికాకుపడుతున్న సమయంలో డాక్టర్ సుదర్శనం పిలిపించి అడగ్గానే తల ఊపింది ఆమె.

డాక్టరు నవ్వి "తొందరపడక, విను. కామరాజుగారికి అరవై రెండేళ్ళు. హై బ్లడ్ ప్రెషర్. గుండెజబ్బు - నౌకర్లూ, ఆయనా తప్ప ఆ ఇంట్లో ఇంకెవరూ ఉండరు. నవ్వు అనుక్షణమూ ఆయన దగ్గిరే ఉండాలి. రెండుగంటలకోసారి మందు ఇవ్వాలి. అంటే అక్కడే ఆ ఇంట్లోనే ఉండాలి. ఆయనకి ఆరోగ్యం వచ్చేంతవరకూ సెలవ అనేది ఉండదు. ఆ ఇంటికి చుట్టు ప్రక్కల ఇళ్ళేమీ లేవు. బజారు లేదు సినిమాలు లేవు. రైలు స్టేషన్ ఆరుమైళ్ళు - నలభై అయిదేళ్ళ డ్రయివర్, ఏభై ఏళ్ళ తోటమాలి, నలభై ఏళ్ళ వంటవాడు, ముప్ఫయి ఏళ్ళ దాసీది, దాదాపు అదే వయస్సువున్న పనివాడు - అంతే"

ఆమె తలూపింది.

"భోజనమూ, నివాసమూ అక్కడే నీకు. నెలకి రెండు వందలు జీతం - ఇష్టమేనా?" అడిగాడు డాక్టర్.

రెండువందలా అనుకుని ఆత్రంగా తల ఊపింది ఆమె. మర్నాడు సాయంకాలం తన డిస్పెన్సరీకి రమ్మని, తనే తీసుకెళతాననీ చెప్పాడు డాక్టర్.

"డాక్టర్ అయ్యగారు పిలుస్తున్నారు." అన్నాడు రత్నయ్య వచ్చి. ఆమె రత్నయ్య కూడా వెళ్ళింది. మెట్లు ఎక్కి మేడమీద ఓ గది తలుపు ముందు ఆగిపోయాడు రత్నయ్య. ఆ గదిలోంచి మాటలు వినిపిస్తున్నాయి. తలుపు తెరిచే ఉంది ఆమె లోపలికి వెళ్ళగానే "ఈమే మీ నర్సు. పేరు భారతి. ఈయన కామరాజుగారు. నీ పేషెంటు!" అన్నాడు డాక్టర్.

భారతి నమస్కారం పెట్టి డాక్టర్ పక్కన నిలుచుని పెద్ద మంచం మీద పడుకున్న ఆ వృద్ధుణ్ణి చూసి చిన్నగా నవ్వింది. నెరిసిన వెంట్రుకలు వెండి తీగెలలా వేలాడు తున్నాయి, విశాలమైన నుదురు దళసరి కళ్ళద్దాలు. బలహీనంగా కనిపించడం లేదు కాని అసలు భారీ మనిషి కాడు. కండ పుష్టి ఉన్నవాడూ కాడు. దయ వాత్సల్యము ఆయన కళ్ళల్లో గోచరిస్తున్నాయి.

"నీ వయస్సెంత?" అడిగాడు కామరాజు భారతిని.

"ఇరవై రెండు" అన్నది భారతి తడుముకోకుండా.

భారతిని ఆపాదమస్తకమూ పరిక్షించి చూస్తున్నాడు కామరాజు. ఆయన కళ్ళల్లో ఏదో ఆవేదన, బాధ గోచరించాయి భారతికి. ఏమిటో అర్ధంకాలేదు ఏదో దిగులు పుట్టుకొచ్చింది ఆమెలో. కామరాజు కళ్ళల్లోకి చూడలేక మొహం తిప్పేసుకుని గదిని పరీక్షించడం ప్రారంభించింది, చాలా విశాలమైన గది. గదిమధ్య మంచం. మంచానికి ఒకపక్కన నాలుగు కుర్చీలు. అవతలవైపు చిన్న బల్ల! దాని మీద పుస్తకాలు, ఆష్ట్రే, టెలిఫోన్. ఫౌంటెన్ పెన్. తలుపుకి ఎదురుగా రెండు కిటికీలు. ఆ కిటికీలు. ఆ కిటికీలకు ఆకుపచ్చ రంగు తెరలు. మంచం కాళ్ళవైపు ఇంకో తలుపున్నది. ఆ తలుపు మూసేసి ఉంది. గోడకి ఒక పెద్ద ఫోటో - యాభై ఏళ్ళ స్త్రీది. ఆ ఫోటోకి చెంకీదండ వేసి ఉంది. దాని పక్కన పద్దెనిమిదేళ్ళ అమ్మాయి ఫోటో ఒకటి ఉంది. ఆ ఫోటోకి తెల్లని కాగితం పూవుల దండ తగిలించి ఉంది.

"ఏమిటి చూస్తున్నావు? ఆ ఫోటోలా? నా భార్య, నా కూతురు. ఇద్దరూ పోయారు" అని దిండు కిందనుంచి జేబురుమాల తీసి కళ్ళు తుడుచుకున్నాడు కామరాజు.

ఏమనాలో భారతికి తెలియలేదు. మౌనంగా ఉండిపోయింది.

"కూర్చో. నిలబడే ఉన్నావేం?" అన్నాడు కామరాజు.

డాక్టర్ చేతిగడియారం చూసుకుని, లేచి నిలుచుని "నేనిక వెళ్ళాలి. క్లినిక్‌లో పేషెంట్లు కాచుకుని ఉంటారు. మద్రాసు చేరుకునేందుకు గంట పడుతుంది. భారతీ! ఏ యే మందులు ఎప్పుడు ఇవ్వాలో రాసుకున్నావుగా!? గుడ్! సందేహం ఏదయినా కలిగితే ఫోన్ చెయ్యి. నీ పెట్టె రత్నయ్యకి ఇచ్చి లోపలికి పంపిస్తాను." అని వెళ్ళిపోయాడు.

కామరాజు భారతిని కనురెప్ప వాల్చకుండా చూస్తున్నాడు ఇంకో పురుషుడు వృద్ధుడయినా సరే అలా చూస్తే భారతికి చిరాకు కలిగేది. కాని కామరాజు చూపుల్లో లేకితనం లేదు. ఏదో పోగొట్టుకున్నదాన్ని వెతుకుతున్నట్లున్నాయి అతని చూపులు.

"మీ అమ్మాయి జ్ఞాపకం వచ్చిందా?" అడిగింది భారతి.

కామరాజు తల ఊపాడు.

"పేరు?"

"సీత."

"జబ్బు చేసిందా?"

తల ఊపాడు కామరాజు.

భారతి లేచి నిలుచుని "నన్ను చూడడం వల్ల మీకు మీ అమ్మాయి జ్ఞాకం వచ్చి బాధ కలిగిఉంటుంది. నేనే మీ అమ్మాయి అనుకోండి! నా గది చూపిస్తే డ్రెస్ మార్చుకుని వస్తాను" అన్నది.

ఏదో కలకంటున్న మనిషి తెప్పరిల్లినట్లు కామరాజు తలతిప్పి "అదుగో! అదే నీ గది. అని మంచానికి బిగించి ఉన్న మీట నొక్కాడు. ఎక్కడో దూరంగా గణగణమని గంట మ్రోగింది. నిమిషంలో రత్నయ్య పరుగెత్తుకు వచ్చాడు.

"ఈవిడ పెట్టె తెచ్చి ఆ గదిలో పెట్టు!" చెప్పాడు కామరాజు.

రత్తయ్య వెళ్ళిపోగానే మంచం కాళ్ళపై ఉన్న తలుపు తెరిచి భారతి అవతల గదిలోకి వెళ్ళి తలుపు మూసుకుంది.

3

రాజారాం వెనక్కి తిరిగి చూశాడు. జైలు తలుపులు మూసేశారు. తలుపు బయట ఆగిపోయి, ఆకాశాన్నీ, చెట్లనీ, వీధిలో వెళుతున్న మోటారు కార్లనీ, పేవ్‌మెంట్ల మీద నడుస్తున్న జనాన్ని చూస్తూ అయిదు నిముషాల పాటు ఉండి పోయాడు. ఇప్పుడు తను ఎక్కడికి ఇష్టమైతే అక్కడికి వెళ్ళవచ్చు. ఎవరితో మాట్లాడదలచుకుంటే వాళ్ళతో మాట్లాడవచ్చు. పదేళ్ళ తర్వాత మళ్ళీ ప్రపంచంలోకి వచ్చాడు. గట్టిగా ఊపిరి పీల్చాడు. పదేళ్ళు జైలులో గడిపాననే విచారం కన్నా విడుదలయ్యాననే సంతోషమే అతనిలో ఎక్కువగా ఉంది.

చక చక నడుస్తున్నాడు. శుభ్రమైన బట్టలు, నున్నగా గీసుకున్న గెడ్డం చూసి, అతను జైలునుంచి వస్తున్న మనిషి అని ఎవరూ అనుకోలేరు. ఆరు అడుగుల మనిషి. ఉంగరాల జుట్టు, ఛామనఛాయ, కొంచెం పీక్కుపోయినట్లున్న మొహం. చిన్న కళ్ళు, దట్టమైన కనుబొమలు, ఒంటిమీద కండ లేదు కానీ బలమైన ఎముకలు. చుట్టూ చూసుకుంటూ నడుస్తున్నాడు రాజారాం.

సెంట్రల్ బ్రిడ్జ్ వరకూ వెళ్ళాక ఒకసారి వెనక్కి చూసి నిట్టూర్చి మళ్ళీ ఆ జైలు లోపలికి వెళ్ళకూడదని నిశ్చయించుకుని ముందుకు అడుగు వేశాడు.

"అన్నయ్యా!"

ఎవరో ఎవర్నో పిలుస్తున్నారు. ఇంకో అడుగు వేశాడు.

"అన్నయ్యా! ఆగు! నిన్నే!"

రాజారాం ఆగి పక్కకి తిరిగాడు. బ్రిడ్జి పిట్టగోడ ఆనుకుని నిలుచున్నది ఓ యువతి. తనవైపే చూస్తోంది.

"నన్నా?" అడిగాడు రాజారాం.

"అవును, నిన్నే! గుర్తు పట్టలేదూ? నేను సావిత్రిని."

రాజారాం కళ్ళప్పగించి చూశాడు ఆ యువతిని.

"ఏవరూ? నువ్వు సావిత్రివా?"

ఆమె తలూపి నవ్వింది. "అవును అన్నయ్యా! నేను సావిత్రినే! నువ్వసలు మారనే లేదు. నేను మారిపోయాను కదూ! నువ్వు జైలుకి వెళ్ళినపుడు నాకు ఎనిమిదేళ్ళు!"

రాజారాం తన కళ్ళని తనే నమ్మలేకపోయాడు. అతను జైలుకి వెళ్ళినపుడు సావిత్రికి ఎనిమిదేళ్ళు.. నిజమే. ఎనిమిదేళ్ళ పిల్ల పద్దెనిమిదేళ్ళ యువతిగా మారినపుడు గుర్తు పట్టడం కష్టమే! పరికిణీ, చొక్కా, చింపిరి జుట్టు, చేతులకి కట్టు గాజులు - ఎండిపోయినట్లు బక్కగా ఉండే ఎనిమిదేళ్ళ సావిత్రి దాదాపు అయిదున్నర అడుగుల పొడుగు, ఆ పొడుగుకి తగ్గ లావు, ఛామనఛాయ, ఒత్తయిన నల్లని గీతలు గీసినట్లున్న కనుబొమలు, కాటుక కళ్ళు, గులాబీ రంగు పెదిమలు, నిండు చెంపలు, కుదురుగా ఉన్న మెడ, మెళ్ళో మెరుస్తున్న హారం, ప్రింటెడ్ జాకెట్, వాయిల్ చీర, చేతులకి బంగారంలా మెరుస్తున్న రెండేసి గాజులు, గోళ్ళకి ఎర్రని రంగు, వేళ్ళకి ఉంగరాలు, నగిషీలు కుట్టిన చెప్పులు చూసి, "నువ్వు సావిత్రివి అంటే నమ్మలేకుండా ఉన్నాను" అన్నాడు రాజారాం.

సావిత్రి పక పక నవ్వి "ముందు ఇక్కణ్ణించి వెళదాం పద!" అని అతని పక్కకి వెళ్ళి చెయ్యి పట్టుకుని "పద!" అన్నది.

ఇద్దరూ సెంట్రల్ వైపు నడుస్తున్నారు.

"నీ విషయం చెప్పు! ఎక్కడుంటున్నావు? ఏం చేస్తున్నావు?" అడిగాడు రాజారాం.

"ఏముంది చెప్పడానికి! నువ్వు జైలుకి వెళ్ళిపోగానే నేను ఒంటరిదాన్ని అయిపోయాను. ఇంటివాళ్ళు ఇంట్లోంచి వెళ్ళిపొమ్మన్నారు. పిల్లలకి స్కూలుకి అన్నం తీసుకెళ్ళడానికి, ఇంట్లో చిల్లర పనులు చెయడానికి, ఒక ఇంట్లో కుదిరాను. భోజనమూ, ఉండడమూ వాళ్ళ ఇంట్లోనే. రెండేళ్ళ తర్వాత ఆ ఇంటి యజమానికి బదిలీ అయి వెళ్ళిపోయాడు. ఇంకో ఇంట్లో పనికి చేరాను, నాకు పదహారు ఏళ్ళు వచ్చేంతవరకూ అలాగే జరిగిపోయింది."

"తర్వాత?" అడిగాడు రాజారాం.

"నేను ఆఖరుసారి పనికి కుదిరిన ఇంటి యజమాని భార్య పోయింది. వాళ్ళకి పిల్లలు లేరు భార్య పోయిన తర్వాత కూడా నన్ను పనిలో అట్టేపెట్టుకున్నాడు ఆయన. ఇంట్లో ఒంటిగా మొగాడు, పదిహేనేళ్ళ పిల్లని నేనూ ఉంటే ఏం జరుగుతుందో అదే జరిగింది" అని నవ్వింది సావిత్రి.

"అతనికెన్నేళ్ళు! ఉద్యోగం ఏమిటి?" అడిగాడు రాజారాం,

"నలభై అయిదు. గవర్నమెంటు ఉద్యోగం. నెల తప్పింది నాకు. గొడవ చేశాను డబ్బు ఇస్తాననీ, నన్ను ఇంకో ఊరు వెళ్ళిపొమ్మని బతిమాలుకున్నాడు ఆయన. పెళ్ళి చేసుకుంటే కాని వీల్లేదని పట్టుపట్టాను.పెళ్ళి చేసుకున్నాడు."

రాజారాం చెల్లెలి తెలివికి ముచ్చటపడి "గాలం వేసి పట్టావన్నమాట" అన్నాడు.

"పెళ్ళయిన ఏడాదికే జబ్బు చేసి నా భర్త పోయాడు."

"పిల్లా! పిల్లడా!"

సావిత్రి తలతిప్పి "నాలుగో నెలలోనే పోయింది. ఇప్పుడు నేను ఒంటరిదాన్ని. వితంతువుని. నెలకి అరవై రూపాయలు పెన్షను వస్తుంది. మా వారి ఇన్సూరెన్సు డబ్బు కొంత వచ్చింది"

"ఏమాత్రం?" అడిగాడు రాజారాం ఆత్రంగా.

"అయిదువేలు."

"ఉండడం ఎక్కడ?"

"ట్రిప్లికేనులో. పద ఇంటికి పోదాం" అని టాక్సీని పిలిచింది సావిత్రి.

4

"నా గదిలో కూడా కాలింగ్‌బెల్ పెట్టిస్తే మంచింది. మీ కేదయినా అవసరమయితే పిలవచ్చు" అన్నది భారతి ఔన్సు గ్లాసులో మందు పోస్తూ.

"మంచం మీంచి కదలలేని మనిషిని కాను. అయినా రేపు ఏర్పాటు చేయిస్తాలే. పిలిచినా మెలుకువరానంత మొద్దు నిద్రపోతావా ఏమిటి?" అడిగాడు కామరాజు నవ్వుతూ.

ఔన్సు గ్లాసు కామరాజుకి అందించి చేతిగడియారం చూసుకుంది భారతి. తొమ్మిదిగంటలయింది. కిటికీలోంచి బయటికి చూసింది. ఆకాశం నల్లగా ఉంది. చెట్ల ఆకారాలు కూడా కనిపించటంలేదు.

"భోజనానికి నువు వంట ఇంటికి వెళ్ళినా సరే - నీ గదికి భోజనం తెమ్మన్నా సరే." అన్నాడు కామరాజు.

"డ్రెస్ మార్చుకుని వంట ఇంట్లోకే వెళతాను." అన్నది భారతి తను తొడుక్కున్న తెల్లగౌను వంక చూస్తూ.

"ఈ నర్సు యూనిఫాం దేనికి! ఇది ఆస్పత్రికాదుగా!!" అన్నాడు కామరాజు.

"ఇందులో ఓ కిటుకుంది, పేషెంటు చెప్పిన మాట వింటారు" అన్నది భారతి నవ్వుతూ.

కామరాజు భారతిని తదేకంగా చూశాడు. గులాబీరంగు ఒళ్ళు. లేతగా ఉన్న ఆ ఒంటి నునుపు మెరుస్తున కళ్ళు కట్టేస్తునాయి. నడుం నుంచి బుట్టలా మోకాళ్ళవరకూ గౌను, ఒంటి ఒంపులను ఎంత దాచాలని ఆమె ప్రయత్నించినా దాగడం లేదు. నున్నని మెడ, మెళ్ళో సన్నని బంగారం గొలుసు, గుండ్రని మొహం, మామిడి పండులా ఉన్న గెడ్డం, రెండు బుగ్గల మీదా నవ్వినప్పుడు పడే రెండు చిన్న గుంటలు, అప్పుడే రేకులు విచ్చుకున్న గులాబీ పువ్వులా ఉన్న నోరు, చాలా ఎర్రగా ఉన్న కింద పెదిమ, తాంబూలం వేసుకున్నట్టు తడితో మెరుస్తోంది. నవ్వినప్పుడు, మాట్లాడుతున్నప్పుడు పై పళ్ళవరస పెదిమల మధ్య నుంచీ కనీ కనిపించకుండా దాగుడు మూతలు ఆడుతోంది. గర్వమూ, అహంకారమూ ఎక్కువేమోననిపించే పల్చని ముక్కు, తలకి కట్టుకున్న తెల్లని బట్టకిందనుంచి నొక్కులు తిరిగిన కురులు కణతల మీదా చెంపల మీదగా పడుతున్నాయి. నల్లని కాటుక కళ్ళు. తీర్చి దిద్దినట్లున్న కనుబొమలు, పువ్వు రేకులలాంటి కను రెప్పలు. ఆ రెప్పలకి ఈనెల్లా ఉన్న వెంట్రుకలు, నవ్వుతున్నప్పుడు ముడుచుకుని రెప్పల మధ్యనుంచి వజ్రాలమల్లే మెరిసే కళ్ళు.

"ఇలా కూర్చోమ్మా"! అన్నాడు కామరాజు చేత్తో తన పక్కన చూపిస్తూ.

భారతి నిస్సంకోచంగా కామరాజు పక్కన కూర్చుని ప్రశ్నార్థకంగా చూసింది,

"నువ్వు చాలా అందమైన దానివని నీకు తెలియదా!" అన్నాడు కామరాజు.

భారతి ఆశ్చర్యంతో చూసింది ఆ వృద్ధుణ్ణి. ఆయనకి అటువంటి వికారం ఉందని అనుకోలేదు. కొంచెం దూరంగా జరిగింది.

కామరాజు నవ్వి "భయపడక, దురుద్దేశంతో ఆ మాట అనలేదు నేను. ఆ అందం తనకు కావాలనే స్వార్థం లేకపోతే అందాన్ని చూసి మెచ్చుకోవటంలో తప్పులేదు. అమ్మాయి భారతీ! ఏ అందమైన యువకుణ్ణో పెళ్ళి చేసుకుని, అతన్ని సుఖపెడుతూ, పిల్లల్ని కనిపెంచవలసినదానివి నాలాంటి ఓ ముసలాడికి ఉపచర్యలు చేస్తూ కాలం గడపడం న్యాయంగా లేదు నాకు" అన్నాడు.

"జబ్బు చేసిన వాళ్ళకి ఉపచర్యలు చెయ్యడం జీవితం వృధా చెయ్యడం అని నాకు అనిపించలేదు - ఎవరూ చెప్పలేదు"

"నువ్వు చేస్తున్న పని గొప్పదే అందులో సందేహం లేదు. కాని ఈ పని ఇంకే స్త్రీ అయినా చెయ్యగలదు. ఇంత అందం అనవసరం. నర్సు ఎందుకు అయ్యావు! నీకు తండ్రీ, తల్లీ లేరా!" అడిగాడు కామరాజు.

అతని ప్రశ్నలలో ఆదరణా, వాత్సల్యమూ ధ్వనించాయి. తండ్రిపోయి చాలాకాలం అయిందని, ఆస్తి లేదనీ, పిల్లల పోషణార్థం తల్లి వంట మనిషిగా పనిచేసి, తనకు చదువు చెప్పించిందనీ, తల్లికి ఆరోగ్యం సరిగా లేదనీ, తల్లినీ, తమ్ముణ్ణీ పోషించవలసిన బాధ్యత తనదేననీ తమ్ముడు పెద్దవాడయి, సంపాదన ప్రారంభించేవరకూ తను ఉద్యోగం చెయ్యవలిసిందేననీ చెప్పింది భారతి.

"నీ తల్లి అదృష్టవంతురాలు. వెళ్ళమ్మా! వెళ్ళు! భోంచేసి పడుకో!" అన్నాడు కామరాజు.

భారతి తన గదిలోకి వెళ్ళి లోపల గడియపెట్టి, రెండో వైపునుంచీ బయటికి వెళ్ళి, మెట్లు దిగి వంట ఇంట్లోకి వెళ్ళింది. వంటమనిషి సుబ్బయ్య లేచి నిలబడి "రండమ్మా రండి! మీ కోసమే కాచుకున్నాను" అన్నాడు.

భారతి భోజనం ముగించుకుని మేడమీదకి వెళ్ళింది. తన గదికీ కామరాజు గదికీ మధ్య ఉన్న తలుపు నెమ్మదిగా తోసి చూసింది.

కామరాజు నిద్రపోతున్నాడు. తలుపు దగ్గిరకేసి, తన గదిలో దీపం వెలిగించింది. ఒక మంచమూ, బల్లా, రెండు కుర్చీలు, ఒక పడక కుర్చీ ఉన్నాయి పైన ఫాను ఉంది. ఒక డ్రెస్సింగ్ టేబుల్, దాని పక్కన ఓ చిన్న బీరువా ఉన్నాయి. ఆ బీరువాకి తాళం చెవి తగిలించి ఉంది. కిటికీ పక్కన ఇంకో పెద్ద బీరువా ఉంది. భారతి చిన్న బీరువా తెరిచి బట్టలు అందులో సర్దుకుంది. నర్సు యూనిఫాం విప్పేసి, తెల్ల వాయిల్ చీర కట్టుకుని, జడ విప్పి వదులుగా వేసుకుని, నుదురుకి చెవులకి ఉడుకులాం పూసుకుని, దీపం ఆర్పేసి మంచం మీద వాలిపోయింది. కామరాజు గదిలో బెడ్‌రూం లైటు వెలుగు కొద్దిగా తలుపు సందులోంచి తన గదిలో పడుతోంది. భారతికి వెంటనే నిద్రపట్టలేదు. ఏవో ఆలోచనలు. ఒక దారితెన్నూ లేనివి ఓ క్రమం లేనివి, ఆలోచించాలని ఆలోచించేవి కానివి మెదడులో తిరుగుతున్నాయి.

ఎక్కడో కరకరమని చప్పుడయినట్లు అనిపించి మగత నిద్రలోంచి మేల్కొన్నది, కిటికీ రెక్కలు తెరిచి ఉన్నాయి. బయట బాగా చీకటిగా ఉండడంవల్ల ఏమీ కనిపించటం లేదు. కళ్ళు మూసుకుని దుప్పటి మెడవరకూ కప్పుకున్నది. మళ్ళీ కరకర చప్పుడు ప్రారంభం అయింది. పెద్ద చప్పుడేమీ కాకపోయినా ఆ నిశ్శబ్దంలో చెవుల్లో గింగురుమంటున్నది. ఎక్కణ్ణించీ వస్తోంది? ఎందుకు వస్తోంది? భారతి లేచి కూర్చుంది. శబ్దం ఆగిపోయింది. విచిత్రంగా ఉన్నదే అనుకుంటూ చెవులు రిక్కించుకుని విన్నది. రెండు నిమిషాల తర్వాత మళ్ళీ ప్రారంభం అయింది చప్పుడు. భారతి మంచం మీదనుంచీ లేచి కిటికీ దగ్గిరికి వెళ్ళి ఊచలు పట్టుకుని కిందకి చూసింది. ఏమీ కనిపించలేదు. చప్పుడు మళ్ళీ ఆగిపోయింది. కామరాజు గదిలోంచి ఆ చప్పుడు వస్తున్నదేమోనని మధ్య తలుపు కొద్దిగా తెరిచి చూసింది కామరాజు సుఖంగా నిద్రపోతున్నాడు. తలుపు దగ్గరకివేసి ఆలోచిస్తూ మంచం వేపు తిరిగింది. మళ్ళీ చప్పుడు ప్రారంభం అయింది. టక టక, కర కరమనే చప్పుడు తను కదిలినా, ఏ కొంచెం చప్పుడు చేసినా ఆ శబ్దం ఆగిపోతోంది. భారతి అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ శబ్దం వస్తున్న వైపు వెళ్ళింది. పెద్ద బీరువాలోంచి వస్తున్నాయి చప్పుళ్ళు. భారతి జాగ్రత్తగా విని తనలో తను నవ్వుకుంది. ఎలుకలు అయ్యుంటాయి. బీరువాలో చేరి గొడవ చేస్తున్నాయి. బీరువా తలుపుకి ఉన్న పిడి పట్టుకుని లాగింది. తలుపు తెరుచుకోలేదు. మళ్ళీ లాగింది.

పూర్తిగా చీకటిగా లేదు కాని, స్పష్టంగా కనిపించే వెలుగు లేదు గదిలో. బీరువా తలుపు తెరుచుకుంది. బీరువా లోంచి ఏదో వచ్చి మీద పడ్డది - చిన్నది కాదు - ఎలుక కాదు - పిల్లికాదు. తన కన్నా పొడుగ్గా ఉంది. భారతి గుండె ఆగిపోయినంత పనయింది. నోటమాట రాలేదు. అరవడానికి వీల్లేకుండా గొంతు పూడుకుపోయింది. బీరువా లోంచి మీదకొచ్చి తన భుజాల మీద చేతులు వేసింది. అస్తిపంజరం, పుర్రె తన మొహానికి తగులుతోంది. మీద పడుతున్నప్పుడు చూసింది కళ్ళు ఉండవలసిన రెండు కంతల్లోనూ ఏదో మెరుస్తోంది.

అస్తిపంజరం తన మీద పడి తనని కౌగిలించుకుంది.

భారతి భయంతో వణుకుతోంది, నేలమీద కుప్పగా కూలిపోయింది. తనతోపాటు తన మీద కుప్పగా పడింది ఆ అస్తిపంజరం. కర్ర ముక్కలలా ఉన్న ఎముకలు వీపుకి గుచ్చుకుంటున్నాయి. భుజం మీద పుర్రె ఊగుతోంది. ఎముకలు తన పొట్టకి రాసుకుంటున్నాయి. భారతికి పిచ్చెక్కినట్లయింది. కాని తనతోపాటు తన వెనకే ఆ అస్తిపంజరం కూడా పరిగెత్తితే? తను అరవగానే అది ఎముకల చేత్తో తన నోరు నొక్కేస్తే!? అస్తిపంజరం దవడ ఎముక తన చెంపకి ఆనించింది. భారతి వెనక్కి జారిగిలబడి తల విదిలించింది, పుర్రె ఇటూ అటూ కదిలి తన మొహం మీదకు వచ్చింది. ముద్దుపెట్టుకుంటున్నట్టు తన మొహం మీద వాలింది ఆ పుర్రె.

భారతికి ఎముకలన్నా, శవాలన్నా భయంలేదు. నర్సింగ్ శిక్షణ పొందుతున్నప్పుడు భయం పోయింది. కాని ఆపరేష థియేటర్లోనో, క్లాసురూంలోనో శవాల్ని, అస్తిపంజరాల్ని పరీక్షించడం వేరు, ఇది వేరు,

ధైర్యం, మనోబలం కూడదీసుకుని "ఎవరు నువ్వు? దెయ్యానివా? ఎందుకు నా మీద పడుతున్నావు? " అడిగింది భారతి.

అస్తిపంజరం జవాబు చెప్పలేదు.

"ఛీ! అవతలకి పో!" అని ఒక తోపు తోసింది.

ఆ ఎముకలగూడు భారతికి దూరంగా కుప్పగా నేలమీద పడిపోయింది.

ముచ్చెమటలు పోశాయి భారతికి. గజగజ ఒణికిపోతోంది. పరుగెత్తి వెళ్ళి అవతల గదిలో నిద్రపోతున్న కామరాజుని నిద్రలేపాలనుకున్నది. కాని అసలే గుండె జబ్బుతో బాధపడుతున్న కామరాజు ఈ దృశ్యం చూస్తే గుండె ఆగిపోవచ్చు.

భారతి కళ్ళు మూసుకుని, క్షణం పాటు భగవంతుని ప్రార్ధించి కళ్ళు తెరిచింది. ఆ అస్తిపంజరం అలాగే నేలమీద ఉంది.

"ఎవరు నువ్వు? చెప్పు!"

అస్తిపంజరం మాట్లాడలేదు. భారతి నిర్భయంగా నడిచింది. వెనక్కి తిరిగి చూడలేదు. తను వెనక్కి తిరగగానే అస్తిపంజరం కూడా లేచి తన వెనకే వచ్చి తనని పట్టుకుంటుందనే భయంతో రక్తం గడ్డకట్టిపోతోంది. అడుగు తీసి అడుగు వెయ్యడానికి ఎంతో శక్తి కావలసివస్తోంది.

నెమ్మదిగా వెళ్ళి దీపం వెలిగించింది. గదిలో వెలుగుపడిన మరుక్షణం అస్తిపంజరం అదృశ్యమవుతుందనుకున్నది.

దీపం వెలిగించి, కళ్ళు నులుపుకుని నేల మీద చూసింది. బీరువాకి రెండడుగుల దూరంలో నేలమీద ఎముకల కుప్ప ఉన్నది. పుర్రె మాత్రం కదులుతోంది. కిటికీలోంచి చల్లని గాలి వస్తోంది. భారతి ఆ అస్తిపంజరాన్ని చూస్తూ నిలబడిపోయింది.

(తరువాత ఏం జరిగిందో తెలుసుకోవాలంటే.. వచ్చేనెల వరకూ ఆగక తప్పదు..!)